

leger har Chancer, har du det i ganske fortrinlig Grad. Du bærer et Navn, der er vel anset i Hæren og som saadant ogsaa skattet ved Hoffet. At jeg er din Onkel og gerne støtter dig i enhver hæderlig Stræben, kan maaske ogsaa blive af en Smule Betydning for dig. Og endelig mangler du jo heller ikke selv Egenskaber, der vil kunne være dig til Gavn f. Eks. paa den diplomatiske Løbebane. Hvem veed? Maaske afhænger det kun af dig selv, min Dreng, om du engang skal blive Hr. Lilles Afløser paa Gesandtskabsposten i Washington.“

Dyhring, der havde smilet under denne Tale, gjorde sine Øjne smalle og sagde ud i Luften:

„Washington? ... Ja, hvorfor ikke? ... De amerikanske Damer skal jo være højst bedaarende. Og Køkkenet er vistnok i de højere Stænder ligesaa meget fransk som engelsk. — Jeg skal tænke over det, Onkel.“

Men nu havde Obersten nok. Han røg op med glødende Ansigt.

„Og saadan vover du at svare mig!“

„Ja, du maa undskylde mig, Onkel. Jeg kan nu engang ikke tage Livet saa højtideligt.“

„Nej — det er sandt,“ sagde den gamle Militær efter et Ophold, og hans Stemme slog over af Bevægelse. „Du kan ikke tage Livet højtideligere. For dig og dine materialistiske, fædrelandsløse og gudløse Lige er jo Livet intet andet end en god eller daarlig Spøg. Fædrelandets Trængsler, Befolkningens Nød, politiske Ulykker, Krig og Pest og Brand — alt er for jer kun Underholdningsstof, Spalteføde, et Rov for jeres lejede Penne. Nej, I kan ikke tage Livet højtideligt. Men derfor vil Livet heller ikke bruge jer. Vær vis paa det! Livet vil forkaste jer ... spænde jer ud som unyttigt Skrammel, der er dømt til Tilintetgørelse! Vær vis paa det!“

Dyhring sad med fremstrakte Ben og Hænderne hægtede til Lommerne ved Tommelen. Han saae stadig ud i Luften med sine slangeagtig tilknebne Øjne.

„Tiden vil vise det, Onkel!“

*

*

*